

тя пи отъ него много, и горкото малко животно ся разболѣ. Отъ тогази и до днесъ тя никога не піе віно. Маймуната ми прочее си мыслеше: „віното је много добро, но то ми стори зло и другъ пакъ щѣ ся пазѣ да піѣ отъ него отъ страхъ да не бы да ся разболѣѣ пакъ.“ Вый видите че тя разумствуваше, и че нейната воля слушаше разума ѝ.

УЧИТЕЛКА.

Гроздана ся голѣмѣе отъ опыта си, но, драга моя, азъ отъ туй заключихъ, съвсѣмъ противното; и чловѣческыйтъ примѣръ свидѣтельствува туй що казвамъ. „Я ми кажете, чеда мои, не сте ли нѣкогажъ нѣщо яли, отъ което да ся разболите?

ВЪЛКАНА.

Често, драга учителко; азъ обычамъ овоціята, и секой пакъ като ся доловѣ до тѣхъ ямъ толко, щото ся поболвамъ.

МАРІЯ.

А азъ обычамъ чая: казвать че той причинява зло на младытъ момичета; и майка ми, ми недава да піѣ; но азъ ся молю на бабѣ ми, която ми дава секога по половинъ тасъ.

УЧИТЕЛКА.

А не сте ли виждали че много младежи умирать по причинѣ на піянството; не сте ли виждали да ся поболѣвать господжы по причинѣ че ся много уморили и имъ ся сгрѣяла кръвьта отъ игръ на хоро?

СОФІЯ.

Да, драга пріятелко; но сичкытъ таквизи нематъ разумъ.